

Beni Beklemediğini Biliyorum Baba

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Şubat 2021

Düşlerimi çaldırdım baba aslında öncesinde sendin giden bir de arka vagonu hayallerimin içine saklandığım bir sandık da değil hem: ne matemlerin iz düşümü ne meltem bildiğim nice esinti elbet mahremdi her biri söylemlerin ve içimdeki koğuş hani adımı saklı tuttuğum hani hatıralarımı ve namusumu ve varlığımı ki kayıtsız şartsız sen değil miydin şerh düşen?

Mevsimlerim soldu baba sen gittin gideli sonra geride kalanlar da bir şekilde çekip gitti.

Bir yitimdi çocukluğum.

Bir yatırımdı senin öğrettiklerin.

Ben senin hala saklı sevgili masum kızınım işte baba.

Düşkün mizaçlar tanıdım gerçi çoğunun da uzağında idim ama.

Şükür ki düşkün değilim en azından ayaktayım hatırı sayılır bir hassasiyetle ve hala masum kalabilmeyi başarmışken.

Solgun durduğuma bakma yüzümün ki çok ağladığımdandır son zamanlarda ne de olsa senin mirasına ve öğretilerine sahip çıkmak adına delice savaşıyorum üstelik burnumun dibindeki insanlar ve en yakınlarım bir o kadar uzağımdaki insanlar ama gönle yakın bildiğim mizaçlar.

Hatıraların, baba ve senden bize kalanlar şükür ki adımla sahip çıktım ne varsa bana devrettiğin en başta annem ve yanlışlarımı bilip doğru şıkka koştüğüm bir ömrün de hicabı ile yerle yeksan edilmiş mutlu dünyam gel gör ki kendime göre illa ki mutluyum baba hem sen kurumuş gözyaşlarıma asla bakma.

Muhteviyatı hayatın...

Hey gidi hey!

Bu gününün yanlışlarına ve de insanların mizacına yakından bir baksan baba kesinlikle gerisin geri koşardın kabrine elbet benim de tutardın elimden ki mutlu olmak için artık asla değil erken.

Ölümden korkmadığım da işin gerçeği ki kerelerce ölümle yüzleştim sen gittikten sonra ve yetmedi de...

Ölümden beterini yaşadım ne çok defa bazen bir ambulansın ön koltuğunda bazen yoğun bakımda nöbet tuttuğum en az annemin sana sarf ettiği emeği de boşa çıkarmadım ve kaydı kuytu olmayan kim varsa aksine ben hep şeffaf ve gerçektim.

Gereççelerimi sunmuyorum artık insanlara.

Gerçekleri de yazarak dile getiriyorum ki onlarca kere yeltendim anlatmak adına gel gör ki ya inanmadılar ya alaya aldılar ya da dinlemediler en azından yazarak ifa ediyorum az da olsa ve beni hayata bağlayan yegâne mefhum kalemin varlığı ve okuyucu ile kurduğum bağ öncesinde inancımın ayakta kaldığını da müjdeliyorum sana.

Geç kaldığım şeyler var, baba en başta kendime geç kaldım ama biliyorum ki Rabbime geç kalmadım yoksa an itibari ile mahzun yüzümle huzurlu yüreğimle sana bu satırları yazıyor olamazdım.

Edebiyatçı kimliğine o kadar ihtiyacım var ki son zamanlarda ama en başta koruyan gözetten babama gel gör ki son zamanların aklıma geldikçe biliyorum ki asıl sendin korunmayı gözetilmeyi bekleyen zaten Rabbim de çabucak almadı mı seni yanına yoksa çektiğin bu kadar acıyı ve ağrıyı nasıl yürütürdün bir deri bir kemik bedenine?

Bedenden fazla acı çeken insanın ruhu ve yüreğiymiş ki bunu senden sonra iyice anladım gerçi ben de defalarca ölümle yüzleştirdim ama öylesine anlar mevcut ki hayatımda hele ki son yıllarda yaşadığım görünen o ki; ölümden beter yaşantılar da saklıymış kaderin sunumunda ve ben kaderin yüzü suyu hürmetine beterinden de korusun diye Rabbim, dua ederken biliyorum artık ölümden o kadar da korkulmaması gerektiğini en azından Allah başka acılarla sınamasın beni.

Şaibeli hayatlar gözlemliyorum baba ve ne yazık ki durduk yerde beni karalayanlar var üstelik hiç tanımadığım insanlar hatta adını sanını bilmediğim kim olduğunu ve neden canımı yaktıklarını ki şükür ediyorum da onlara benzemediğim için ve evet, acı çekmekten beteri onlara benzeme ihtimalim bu yüzden susuyor ve İlahi Adaletle sığınıyorum.

Senden sonra çok gidenler oldu.

Belki de ben benden defalarca gidecekken ve Rabbim öylesine gözetti ki aslında daha çok şey var sana söyleyemediğim ama sana malum olduğunu hissediyorum bu yüzden canın daha fazla yansın istemiyorum.

Hala görevim sonlanmadı dünya denen koğuştta ve ben aralıksız nöbettim ve Allah'ın bildiğini kıldan niye saklayım dedim ki demez olaydım ve faturası çok ağır kesildi üstelik faturayı kesen kader değil kötü mizaçlarıydı insanların ki aklıma en ufak şüphe dahi gelmemişti onlara içimi açtığımda.

Bu gün her nasılsa coşkuyla uyandım yeni güne ama hiçbir şey aynı kalmıyor işte ve yine tüm neşemi ve yaşama sevincimi çaldılar üstelik tek suçum her kimse yanı başımda ya da uzağımda içime almak ve kap gözümü açmak.

Islıklanmak ne ki?

Ya da ıskalayanlar...

Bir de varlığını yok sayanlar.

Ya da bir şeyleri bana mal edenler ve tüm hayallerime set çekenler ki onlar ne alıntı ne çalıntı ve ben her gün yüreğimi ve ruhumu yeniden ve yeniden güncelliyorum.

Varlığıma binaen.

Aslında ben ve herkes hiçliğime vakıf iken.

Hıçkırıklarımı sessize alırken ve yaşlarımı gizlice silerken...

Beni beklemediğini biliyorum çünkü sence henüz çok erken ama bil ki ben sana kavuşacağım günü ipe çekiyorum çok erken olsa bile çünkü beni benden iyi bilen Rabbime inandığım kadar inanıyorum ve evet, huzurun adıdır beni seni yanında bekleyen yerim ve ben dünyanın sunduğu hiçbir maddi yaptırıma mala mülke itibar etmediğim için de bana inanan gözlerle bakmıyor bunca insan ama...

Ben de artık bir şey beklemiyorum hayattan sadece inancımın ve sefil kalemimle sürekli bir şeyleri anlatma çabasında iken canım daha da çok yandı yanalı biliyorum da yazarak daha da çok canımın yanacağını ama bu da bana ayrı zevk veriyor en azından yanı başımdaki sıkıntıları unutuyorum bir süreliğine.

Bu gün seni andık annemle üstelik sen de aralıksız çıkmazken rüyalarımın bilmiyorum inan ki bu rüzgârın beni nereye sürüklediğini yeter ki Rabbim duysun sesimi ve bana yaşatılan zulme bir son versin.

Nerede ne zaman görüşeceksek artık.

Hala geride bıraktığın gibiyim en azından solmadığım ve masum kaldığım kadar da içim rahat iken en başta bunu bilen Rabbim ve senken bu yüzden dikenlerimi bile hep sevdim ben çünkü sadece kendime batırdım kimseye zarar vermemek adına bu hayata sevdiğim adınla katlanırken...